

Tijana Grumić

4 boje 5 pištolja

Po motivima filma 'Ulični psi' Kventina Tarantina

Beograd, septembar 2015.

Lica:

Gdin Vajt

Gdin Blu

Gdin Pink

Gdin Grin

Džo

Policajac

Žena/Konobarica

I

Prolog

Koji je, u stvari, epilog, ali ovde će sve ionako poći naopako

Mrak. Jer čega drugog danas ima u Srbiji?

Iz mraka se čuje melodija dobro poznate dečije pesmice 'Kad si srećan lupi tada dlan o dlan' – neko iz mraka odzvižduće jednu strofu. Na kraju strofe čuje se repetiranje pištolja.

SVI (pevaju):

Kada ubijaš i kradeš

Ti ne veruj nikome,

Kad si lopov ti za sebe uzmi – sve!

URA!

Nekoliko repetiranja pištoljem u skladu sa ritmom pesme. Više nije mrak. U oronulom i prljavom skladištu, nekoliko momaka obučenih u odela stoji i drže jedni druge na nišanu. Tu su:

Gdin Vajt koji je uperio pištolj u Džoa. Zašto? Saznaćemo.

Gdin Grin koji je uperio pištolj u Gdina Vajta. Zašto? Saznaćemo.

Džo koji je uperio pištolj u Gdina Blua. Zašto? Saznaćemo.

Gospodin Blu koji je, ležeći na podu, uperio pištolj u Gdina Grina. Zašto? Pa saznaćemo.

I gospodin Pink koji nije uperio pištolj ni u koga iako ima pištolj. Zašto? I to ćemo saznati.

Džo ne skida pogled sa Blua. Grin ne skida pogled sa Vajta. Vajt ne skida pogled sa Džoa. Jedino Pink malo šeta pogledom, jer to je Pink.

DŽO:

Mislim da ću ipak morati da ga ubijem.

GDIN VAJT:

Spusti pištolj, Džo! Spusti pištolj, napravićeš ogromnu grešku!

GDIN GRIN:

Skloni taj pištolj od mog ćaleta!

Skloni ga, kretenu!

DŽO:

Ne brini, pile tatino, pa Vajt je moj stari prijatelj, pa ne bi on mene.

Zar ne, Lari?!

GDIN PINK:

Okej ljudi, dosta je bilo zezanja!

Ne zaboravite da smo svi ovde profesionalci! Hej!

Iskulirajte!

Nikome ne treba ovo!

Niko ne obraća pažnju na Gdina Pinka.

A možda je trebalo?

Sad je malo kasno.

GDIN VAJT:

Džo, kažem ti, ako ubiješ ovog čoveka, ti si sledeći!

DŽO:

Lari, pazi ovako... Ubiću ga.

GDIN VAJT:

Daj, Džo, ne teraj me da ovo radim!

Džo pogleda u Gdina Vajta dok i dalje drži Gdina Blua na nišanu.

DŽO:

Veruj mi. Znam šta radim. Samo mi veruj.

GDIN VAJT:

Nemoj to da mi tražiš!

GDIN GRIN:

Tata! Neeeeee!

Ponovo mrak.

Muzika.

II
Doručak
(za pravi početak)

Ista muzika kao sa završetka slike I.

GLASOVI (off):

Dragi, haj'mo na kafu,
Na ručak vodi me ti.
Hoću sa tobom da budem
Moj san si jedini ti.
Ti imaš veliko srce,
Sa tobom srećna sam ja,
Dragi budi moj zauvek,
I biću tvoja sva.

Za stolom u kafani sede Džo, Gdin Vajt, Gdin Pink, Gdin Blu i Gdin Grin. Završili su s jelom, Džo čita nešto iz svoje crne sveščice i mumla. Ostali razgovaraju, dok im Konobarica donosi kafu.

GDIN PINK:

Ta pesma je o devojci koja traži momka sa... znate već čim.

GDIN GRIN:

Čim? Ne znamo.

GDIN PINK:

Pa sa velikim... Ma znate.

GDIN BLU:

Nije, brate, nego je o devojci koja traži ljubav.

Klasična ljubavna pesma.

GDIN PINK:

Klasična ljubavna pesma?

Nemaš pojma o čemu pričaš.

DŽO:

Ko je sad ovaj Bili, jebote? Bili... Bili... Bili...

GDIN BLU:

Fina devojka upozna finog osećajnog momka i –

Zaljubi se.

GDIN PINK:

Nemoj meni te ljigave fore da prodaješ, ostavi to klincima da se malo lože, ali veruj mi, znam o čemu pričam.

GDIN BLU:

Kako lupetaš.

GDIN PINK:

Znači znam šta ti pričam, ta devojka traži jedan veeeeeliki –

Gdin Pink rukama gestikulirala veličinu onoga o čemu priča.

DŽO (vikne i prekine Pinka):

Bili! Pa da! Bili! Jebeni Bili!

GDIN VAJT:

Džo, o čemu ti to?

DŽO:

Našao sam neki stari imenik u ovoj jakni koju nisam nosio od... ne pamtim!

(za sebe) Bili nešto? Kako se prezivao?!

GDIN PINK:

Gde sam stao?!

GDIN BLU:

Kod devojke koja traži jedan veliki –

GDIN PINK:

Da!

Dakle, od jutra do mraka ona misli samo na to –

Na jedan veliki, veliki, užasno veliki, ogrooomni...

GDIN GRIN:

Koliko je to sranje veliko, a?

GDIN VAJT:

Preveliko.

DŽO:

Bili... Bili Stjuart?

Ne, ne... S... Simons??

GDIN PINK:

Ona to želi, kapiraš. I onda sreće njega –

On je ispunjenje njenih snova.

Ostvarenje svih njenih fantazija.

Čovek za nju.

Taman ono što joj treba.

GDIN BLU:

Jedeš govna matori.

Upravo si upropastio jednu savršeno dobru ljubavnu pesmu svojim glupim izmišljenim metaforama.

DŽO:

Swift? Ne, nije Swift.

Jebeni Bili.

Momci se polako nerviraju zbog priče za stolom, a Pink sa sve većim žarom zastupa svoj stav.

GDIN PINK:

Ne, nego vi ne kapirate!

Ništa ne kapirate!

Ta devojka kao i sve druge jebene devojke želi samo jedno, a to je veliki jebeni –

DŽO:

Smit! Bili Smit!

GDIN PINK:

Šta?!

DŽO:

O'ladi već jednom sa tom pričom.

GDIN VAJT:

Idem po račun.

Vajt uzima crnu sveščicu od Džoa.

DŽO:

Hej?! Šta koji...?!

GDIN VAJT:

Preterao si, matori. Bili, Bili, Bili... Bla, bla, bla.

Dobićeš je kad krenemo odavde.

DŽO:

Ja preterao?! A ovaj ovde i njegove glupe priče o još glupljim pesmama?!

GDIN VAJT:

Vratiću ti svesku kad izađemo odavde.

DŽO:

Vrati mi glupu svesku sada!

GDIN VAJT:

Ako ćeš da je staviš u džep i ne gledaš u nju?

DŽO:

Radiću s njom šta ja hoću, koji ti je?!

GDIN GRIN:

Da ga upucam za tebe, tatice?

DŽO:

Odjebi.

GDIN VAJT:

Pa ti da me upucaš u snu, bolje bi ti bilo da se probudiš i dođeš da mi se izviniš, kapiraš?

Oдох da tražim račun.

I Vajt odlazi po račun.

Sa sveskom.

Džoovom sveskom.

A onda se vraća sa konobaricom i računom. I naravno sveskom.

KONOBARICA:

Izvolite?

DŽO:

Krećemo.

Naplati, molim te.

KONOBARICA:

Plaćanje je tamo, za kasom, ako vam nije teško.

DŽO:

Nema problema.

Ja ću da platim, a vi se pobrinite za bakšiš.

(*Vajtu*) A ti, kad se vratim, da si mi vratio tu svesku, razumeš?

GDIN VAJT:

Ali, to je sad moja sveska.

DŽO:

(*Grinu*) Ipak upucaj ovo dubre, za mene, važi?

Džo odlazi da plati.

GDIN GRIN:

'Ajmo momci, kintu ovamo.

Svi ostavljaju novac na sto osim Gdina Pinka. Zašto? Saznaćemo.

GDIN GRIN (*pucketa rukom ispred Pinkovog lica*):

'Ej! 'Alo?!

Pare na sunce.

GDIN PINK:

Ja ne ostavljam bakšiš.

On ne ostavlja bakšiš.

GDIN GRIN:

Ne razumem.

GDIN PINK:

Ne verujem u bakšiš.

GDIN GRIN:

Pa nije bakšiš deda Mraz, jebem mu mater.

GDIN VAJT:

Obožavam ovog tipa, pa on je potpuno lud.

GDIN BLU:

Da li znaš za koji minimalac rade konobarice ovde?

Pa one žive od bakšiša.

GDIN PINK:

E, nemoj tu priču da mi prosipaš – ako joj je malo neka da otkaz.

Neka nađe drugi posao.

Neka se školuje pa neće biti konobarica!

GDIN GRIN:

Je l' vi verujete šta on priča?

Čekaj, samo da razjasnimo, ti nikada... nikada ne ostavljaš bakšiš?!

GDIN PINK:

Pa neću da ostavim bakšiš samo zato što svi ostavljaju i zato što neka društvena norma kaže tako. Okej, ako se neko baš, baš trudi – što da ne, zaslužuje nešto dodatnog keša. Ali da dam bakšiš da bih dao bakšiš, tek tako, po automatizmu. Ne pada mi na pamet. Što se mene tiče, ona samo radi svoj posao. Za koji je plaćena. Kraj. Gotovo. Finito.

GDIN BLU:

Ova naša konobarica je bila prilično fina.

GDIN PINK:

Da, bila je ok, ali ništa posebno.

GDIN GRIN:

Izvini, a šta je posebno, da ti popuši –

Ostali se smeju.

GDIN PINK:

Konobarice ovde ne umiru od gladi. Zараđuju nešto. Minimalac – minimalac. Nije kao da rade ni za šta. Ali imaju posao koji je u društvu prihvaćen kao nešto što zaslužuje bakšiš. Imam i ja posao i ne zarađujem mnogo, a meni niko ne daje bakšiš, šta ćemo s tim?!

GDIN GRIN:

Aha, dobro, kapiram. Nije on samo škrtica...

GDIN VAJT:

Već je nesrećan što on nije mogao da se zaposli kao konobarica.

GDIN BLU:

Razumeš da ona računa na tvoj bakšiš kako bi preživela. Konobarisanje je, kada si fakultetski neobrazovana ženska osoba u ovoj zemlji, prvo na listi poslova kojima možeš da se baviš.

Džo se vraća za sto.

DŽO:

Okej, momci, krećemo.

Čekaj, ko nije ostavio bakšiš? Fale neke pare ovde.

GDIN BLU:

Pink neće da da.

PINK (izruguje se Bluu):

Pink neće da da.

DŽO:

Zašto?

GDIN GRIN:

On ne veruje u bakšiš.

GDIN PINK:

Ja ne verujem u bakšiš.

DŽO:

Pa nije bakšiš deda Mraz. Ne veruje u bakšiš! Ne veruješ u bakšiš?! Slušaj đubre malo, platio sam ti jebeni doručak ovde, najmanje što možeš da uradiš jeste da ostaviš neku lovu za bakšiš.

GDIN PINK:

Okej, ostaviću bakšiš. Ali samo zato što je Džo platio doručak! Inače ne bih nikad.

Svi momci kreću napolje, Džo izlazi poslednji dok konobarica skuplja novac i rasklanja sto.

DŽO:

S kim ja radim, jebote. S kim ja radim?! Deca! Najobičniji klinici. Hej?! Moja crna sveska!! Vajt!

III

Pištolj nije prazan

Mrak. Čuju se samo glasovi.

GLAS:

Kada šiješ iglom?

OSTALI GLASOVI:

Boc, boc, boc.

GLAS:

Kad je pištolj prazan?

OSTALI GLASOVI:

Škljoc, škljoc, škljoc.

GLAS:

Zec beži u žbun, kad je pištolj?

OSTALI GLASOVI:

Pun!

Čuje se nekoliko pucnjeva pištoljem.

Zvuk automobila koji se približava, a zatim zvuk naglog kočenja i jauci.

Više nije mrak. Skladište iz prve slike. U skladište ulaze Gdin Vajt, koji dovlači ranjenog Gdina Blua.

GDIN BLU:

Pištolj je bio pun!

'Ladno je bio pun!

GDIN VAJT:

Psst! Čuti, ne zamaraj se. Trošiš snagu.

GDIN BLU:

Upucala me je! Pa on me je upucala.

GDIN VAJT:

Hej! Čoveče! Saberi se.

Povređen si.

Gadno je.

Ali nećeš umreti. Čuješ? Nećeš umreti!

GDIN BLU:

Sva ova krv je moja.

Umreću, znam da ću umreti.

GDIN VAJT:

Izvinite, doktore, nisam vas prepoznao!

Kad si završio medicinski fakultet, a?!

Jesi li lekar?

Jesi li lekar, čuješ li šta te pitam?!

Odgovori mi!

GDIN BLU:

Nisam.

GDIN VAJT:

Odlično! Priznajesh, dakle, da nemaš pojma o čemu pričaš. Nisi lekar i sada kad si prestao da pričaš gluposti i iznosiš svoje glupo amatersko mišljenje o svom glupom stanju, sad lepo mogu da pozovem Džoa koji će da dovede lekara koji će da te sredi, okej?! Bićeš dobro. Bićeš dobro! Reci: biću dobro!

Gdin Blu ne odgovara, previja se od bolova.

GDIN VAJT:

Reci dve proklete reči!

BIĆU DOBRO!

Čuješ li me, Blu?! Reci mi – biću dobro!!!

GDIN BLU:

Biću dobro.

GDIN VAJT:

Tačan odgovor. Vidiš kako se lepo razumemo.

Gdin Blu jauče, Gdin Vajt je prilično uspaničen, ali pokušava da drži sve pod kontrolom.

GDIN VAJT:

Samo se drži, dečko. Drži se dok ne dođe Džo. Ja ne znam kako da ti pomognem, ali Džo će znati. On uvek sve zna. Samo izdrži još malo. Okej? Čuješ li me? Koga čekamo da dođe? Hej! Ko treba da dođe?!

GDIN BLU:

Džo.

GDIN VAJT:

Tako je.

Džo.

IV

Gospodin Vajt

GLASOVI (off)

Nema posla niti pljačke

Bez pandurske sjajne značke

Jer sve Džoove tajne vode

Do zatvora bez slobode

Vajt se nervozno šeta po Džoovoj kancelariji i odmahuje glavom, kao da se pomalo premišlja, a zna da ne bi trebalo da bilo šta prihvata.

VAJT:

Ne vredi, nećeš me ubediti...

Povlačim se, Džo, gotovo je.

DŽO:

Ne seri, Lari.

Ti si najbolji kojeg znam.

Takvi se ne povlače tek tako.

VAJT:

Ozbiljan sam. Nije trebalo da me zoveš.

DŽO:

Zašto si onda došao?

VAJT:

Da se pozdravimo.

DŽO:

Ideš negde?

Šta se desilo?

VAJT:

Ništa.

DŽO:

Predugo te poznajem da bi mene mogao da lažeš.

Šta nije u redu?

VAJT:

Godine, Džo.

Godine.

Došlo je vreme da mlađi preuzimaju poslove.

DŽO:

Jebem mu mater, Lari.

Govoriš k'o neki deda.

VAJT:

Pa Džo, kako da ti kažem, obojica smo prilično ostarili.

DŽO:

Koji ti je?!

Sećaš se kakav smo tandem bili?!

Maj, pre 15 godina, jebote!

VAJT:

Kao da je juče bilo.

Sećam se, naravno.

Dobra vremena.

DŽO:

Najbolja!

Može opet da bude tako!

Pazi, imam sjajnu kombinaciju...

VAJT:

Džo, stvarno mi nije do posla.

DŽO:

veruj mi, ovoliku cifru niko ne odbija.

VAJT:

Čak ni čovek na samrti?

DŽO:

Molim?

VAJT:

Uskoro, Džo.

Zato se i povlačim.

DŽO:

Ne zajebavaj se s tim stvarima!

VAJT:

Ne zajebavam se!

Jebeno sam ti rekao da sam došao da se pozdravimo!

DŽO:

Pičko jedna, kakvo pozdravljanje... nema pozdravljanja... duguješ mi bar još jedan posao, a onda možeš da se kupiš odavde, znaš?!

VAJT:

Ništa ja tebi ne dugujem, Džo, i ti to znaš.

Džo je nervozan.

Istovremeno besan i tužan.

DŽO:

Ubiću te!

Ubiću te, kretenu, znaš li to?!

Ubiću te!

Džo nasrće na Vajta, ali ga više grli nego što ga povređuje.

VAJT:

Polako, Džo, prestani.

Alo, smiri se!

Džo se smiri.

DŽO:

Kako mogu da ti pomognem?

Koliko ti para treba?

VAJT:

Ne trebaju mi pare.

DŽO:

Prihvatićeš ovaj posao, okej?

Vajt odmahuje glavom, pokušava nešto da kaže, ali ne zna šta.

VAJT:

Džo...

DŽO:

Rekao sam – prihvatićeš.

Duguješ mi.

VAJT:

Kako ti dugujem?!

DŽO:

Tako što si mi prijatelj.

V

Nazad u skladištu

GDIN BLU:

Ne ostavljaj me.

GDIN VAJT:

Ne idem ja nigde, ne brini. Neću te ostaviti. Tu sam, hej!

GDIN BLU:

Usr'o sam se, Lari. Mnogo se bojim. Hoćeš da me zagrliš,
molim te?

Gdin Vajt zagrlji Gdina Blua.

GDIN VAJT:

Okej je da si uplašen. Danas si ceo dan bio hrabar, sad se samo opusti. Nećeš umreti. Bićeš dobro! Je l' znaš? Bićeš okej! Samo čekaj da Džo dođe i opet ćeš biti k'o nov.

GDIN BLU:

Vidi, ne bih da pravim probleme, ali ako Džo ne dođe uskoro – umreću. Moram da idem lekaru. Moram. Boli me uvo za zatvor! Ne želim da umrem, razumeš?!

GDIN VAJT:

Rekao sam ti da nećeš umreti, u redu?!

GDIN BLU:

Vajt, nisam budala.

Povređen sam.

I loše je.

Jako loše.

GDIN VAJT:

Slažem se da nije sjajno, ali...

GDIN BLU:

Znam šta pokušavaš i hvala ti. Paničio sam, ali sad sam se pribrao i svestan sam da ako me uskoro ne pregleda lekar, da ću umreti. Jer je ovo užasno. Pogođen sam i bez lekara ću umreti. Moram da idem u bolnicu. Vajt, čuješ li me? Moram!

GDIN VAJT:

Ne mogu da te vozim u bolnicu, znaš to.

GDIN BLU:

Jebeš zatvor! Boli me uvo za zatvor! Ne želim da umrem!!! Odvezi me do ulaza! Odvezi me do ulaza u bolnicu i izbaci me na ulici. Na trotoaru! Sam ću se dovući do bolnice. Neću im reći ništa. Kunem ti se! Ništa! Ni reč! Kunem ti se da neću. Pogledaj me! Pogledaj me u oči!!!

Vajt pogleda Blua pravo u oči.

GDIN BLU:

Neću im reći NIŠTA. Obećavam. Veruj mi, Vajt. Samo me odvezi.

GDIN VAJT:

Okej, vidi, probaj samo da...

GDIN BLU:

Vajt umreću!!! Razumeš li da ću umreti?! Molim te odvezi me u bolnicu! Preklinjem te!

Otvoraju se teška vrata od skladišta i unutra uleće Gdin Pink.

GDIN PINK:

Da li me zezate ili je sve ovo bila nameštaljka?! Pa mislio sam da smo svi ovde profesionalci, šta je ovo?!

Pink ugleda Gdina Blua na podu.

GDIN PINK:

Je l' on to upucan?

GDIN VAJT:

Kao što vidiš.

GDIN PINK:

Sjajno! Stvarno sjajno. Baš to nam je trebalo! Gde su ostali?

GDIN VAJT:

Niko se još nije pojavio sem nas dvojice.

GDIN PINK:

(pokazuje na Blua) Jao ovo je loše. Ovo je jako loše. Užasno je.

(*Vajtu*) Je l' loše?

GDIN VAJT:

Pa sigurno nije dobro!

GDIN PINK:

Sve ovo ništa ne valja. Neko nam je smestio.

GDIN VAJT:

Stvarno misliš da su nam smestili?

GDIN PINK:

Ja ne mislim, ja znam da nam je neko smestio! Kada se alarm ogłosi, obično imaš najmanje 4 minuta dok ne dođu panduri. Osim ako nekim čudom panduri ne bleje tačno ispred, a to se desi jednom u – nikad! Kada se alarm oglosio tamo, za manje od 2 minuta se pojavilo 15 pandura! Hej! Četiri minuta kasnije došlo je još njih deset, ali to su ovi što su se pojavili zbog alarma. Ovih 15 pre njih – očigledna nameštaljka! Nemoj mi reći da nisi to ukapirao?

GDIN VAJT:

Nisam stigao da razmišljam! Prvo sam samo gledao da izađem odande, a onda se desilo ovo! (*pokazuje na ranjenog Gdina Blua*)

Vajt i Pink se pomere malo u stranu, dalje od Blua.

GDIN PINK:

Od početka sam znao da je ovaj posao glupost! Nije trebalo da ga prihvatim. Trebalo je odmah da kažem: Ne, hvala! I da odem. Ali zašto bih ja jednom u svom životu doneo dobru odluku.

GDIN VAJT:

Okej, iskuliraj se. Potreban si mi svestan sada. Jesi se iskulirao?

GDIN PINK:

Jesam.

Gdin Pink se i nije baš iskulirao.

GDIN VAJT:

Polij se nekom vodom. Hoćeš pljugu?

GDIN PINK:

Prestao sam da pušim.

Daj mi dim.

GDIN VAJT:

Okej, hajde da prođemo kroz sve što se desilo.

Gdin Pink značajno klima glavom dok Vajt govori.

GDIN PINK:

Ulazimo, Grin ide prvi, Blu i ja...

GDIN VAJT:

Čekaj, ušli smo svi, prilazimo šalteru...

GDIN PINK:

Sve ide po planu. Imamo i oružje, maske, nema šanse da nas iko razotkrije.

GDIN VAJT:

Da, oružje maske... Dakle, sve ide po planu.

GDIN PINK:

Uzimamo dijamante od one žene za šalterom tačno na sredini.

GDIN VAJT:

Onda se čuje alarm. Okrenem se, vidim pandure napolju. U pravu si, to je bilo prebrzo. I onda Grin počinje da pravi haos. Puca na sve strane.

GDIN PINK:

Ne. Policajci se nisu pojavili dok Grin nije počeo da puca. Čučali su u zasedi do tada.

GDIN VAJT:

Jesi li siguran?

GDIN PINK:

Sto posto. Panduri se nisu pojavili dok Grin nije potpuno prsao. Nameštaljka je. Kako ne kapiraš Gdine Vajt?

GDIN VAJT:

E dosta sa ovim sranjima Vajt, Pink, Blu, Grin...

GDIN PINK:

Stani! Ne govori mi svoje ime! Jesi li poludeo?! Neću da znam!

GDIN VAJT:

Ali...

GDIN PINK

Nisi valjda nekome rekao svoje ime?!

VI

Reci mi svoje ime

U kolima na zadnjem sedištu leži ranjen Gdin Blu. Gdin Vajt vozi i drži ga za ruku.

GDIN BLU:

Umreću! Jesi video šta mi je uradila?

Upucala me! Upucala me je.

GDIN VAJT:

Nemoj da govoriš.

GDIN BLU:

Gde me voziš? U bolnicu?

GDIN VAJT:

U skladište.

GDIN BLU:

Umreću. Ne osećam noge, ne osećam stomak, ne osećam ništa više.

GDIN VAJT:

Hej, hej, hej! Nećeš umreti, pričaj sa mnom! Pričaj mi nešto.

Gdin Vajt na trenutak ućuti. Gdin Blu cvili od bolova.

GDIN BLU:

Reci mi svoje ime. Vajt, reci mi svoje ime!

GDIN VAJT:

Lari. Okej, zovem se Lari.

GDIN BLU:

Lari...

GDIN VAJT:

Molim?

GDIN BLU:

Umirem.

VII

Nisi valjda nekome rekao svoje ime?

Povratak u skladište. Gdin Vajt i Gdin Pink stoje isto kao pri završetku III slike.

GDIN PINK:

Nisi valjda nekome rekao svoje ime?

GDIN VAJT:

Mislim da jesam.

GDIN PINK:

Jesi li normalan?! Samo mi reci da li si potpuno poludeo. Ovo je nameštaljka, a ti si nekome rekao svoje ime.

GDIN VAJT:

Pa pitao me.

GDIN PINK:

Pa da te pitao da mu daš bubreg ti bi mu dao, a?!

GDIN VAJT:

Šta sam mogao da uradim? Umirao je u kolima i pitao me kako se zovem. Šta je trebalo da uradim? Da kažem čoveku koji umire: neću da ti kažem svoje pravo ime zbog neke glupe nameštaljke i glupe pljačke i glupih lažnih imena koja smo dobili. Je l' to trebalo da uradim. Vidiš da krvari i da će iskrvariti na smrt?! Koga boli uvo za ime sada!

GDIN PINK:

Ti si idiot, Vajt. Potpuni imbecil! Otkud znaš da on nije krtica? Da nas on nije odrukao pandurima, a? Otkud znaš?

GDIN VAJT:

Upucali su ga, ej! Zar misliš da bi završio upucan da je stvarno on krtica.

GDIN PINK:

Pa dobro ko je onda? Grin?

GDIN VAJT:

Pa taj psihopata je svakako najveća greška koju smo mogli da napravimo. Ali ne mislim da bi Džoov sin stvarno upropastio posao svog voljenog tatice. Ali i dalje ne razumem Džoa, stvarno ne razumem.

GDIN PINK:

Zašto?

GDIN VAJT:

Zato što sa psihopatom nikad ne znaš šta će sledeće da uradi. Evo kao sa Grinom. Krenuo je da rešeta sve redom. S njima nikad nisi načisto. Sa psihopatama.

GDIN PINK:

I gde je sad on?

GDIN VAJT:

Ko zna, možda je uzeo svu lovu i pobegao.

GDIN PINK:

Nije.

GDIN VAJT:

Otkud znaš?

GDIN PINK:

Zato što sam ja.

GDIN VAJT:

Šta si ti? Krtica?

GDIN PINK:

Uzeo lov.

GDIN VAJT:

Pa gde je.

GDIN PINK:

Na sigurnom. Sigurno je neću doneti ovde sad kad znam da je sve bila nameštaljka.

GDIN VAJT:

Aha, pa si je zato odneo pandurima?

GDIN PINK:

Što se mene tiče, ti vrlo lako možeš da budeš krtica.

GDIN VAJT:

Slušaj, kretenu, što se mene tiče ti si odrukao, znaš!?

GDIN PINK:

Znam da nisam. Jer znam šta jesam uradio, a šta nisam. Hajde mućni malo glavom Vajt, pogledaj ga (*pokazuje na Blua*). Kako znaš da nije on? A? Šta znaš o njemu?

GDIN VAJT:

A šta znam o tebi?

GDIN PINK:

Imaš moju reč da nisam. Ovaj tip je čim je primio koji metak rešio da kuka i ide u bolnicu. Pa tamo bi nas prvom prilikom predao pandurima, kako ne kapiraš!

GDIN VAJT:

Upucan je! Čoveče, upucan je!!!

Upucali su ga tokom naše jebene pljačke i ja sam kriv.

Mogao sam da ga zaštitim.

GDIN PINK:

Bu-hu! Ja sam kriv.

Nema ovde krivih, svi smo krivi... A krtica najviše.

GDIN VAJT:

Prestani! Ućuti! On će umreti ovde, umreće, a ja nisam uspeo da učinim ništa da ga zaštitim. Ništa!

GDIN PINK:

Počecu da sumnjam da si stvarno i ti krtica sa ovim đubretom ovde.

GDIN VAJT:

E sad je dosta.

Gdin Vajt i Gdin Pink se potuku. Na vratima skladišta pojavljuje se Gdin Grin. Pije sok i jede sendvič.

GDIN GRIN:

Je l' ovaj umro, a?

Pink i Vajt trče do onesvešćenog Gdina Blua. Vajt mu meri puls, proverava da li diše.

GDIN VAJT:

Diše! Mislim da se samo onesvestio.

GDIN PINK (Grinu):

Gde si ti do sad, kretenu ludi?!

GDIN GRIN:

Išao sam nešto da hasam.

GDIN PINK:

Sad ni ja ne razumem Džoa.

VIII
Gdin Grin,
iliti
Tatice, ubaci i mene

Mrak. Ponovo se čuju samo glasovi.

SVI GLASOVI (pevaju):

Jednog dana rešio moj tata...

GRINOV GLAS (ne peva):

Da me nauči kako se oružjem barata.

SVI GLASOVI (*veselo pevuje*):

Ratatataaaaa.

Pale se svetla. Džo sedi za radnim stolom u svojoj kancelariji. U kancelariju ulazi Gdin Grin.

GDIN GRIN:

Stigao sam.

DŽO:

O, pa koga to moje oči vide. Tako brzo?

GDIN GRIN:

Dobio sam uslovnu.

DŽO:

Rekao sam ti da ću sve srediti, zar ne, pile tatino?

GDIN GRIN:

Ne zovi me tako, ćale.

Ima li nekih poslova?

DŽO:

A ti bi da radiš, znači? Lepo su te prevaspitali tamo.

Kad već ja nisam mogao, bar neko...

GDIN GRIN:

‘Ajde ‘oladi –

Znaš na šta mislim.

DŽO:

Ne znam. Kaži mi.

GDIN GRIN:

Ćale, ozbiljan sam. Poludeću!

DŽO:

Ne treba da rizikujemo sad kad si na uslovnoj i kad si konačno kod kuće.

GDIN GRIN:

Ma boli me uvo, neću da budem kod kuće.

DŽO:

Koga su zadužili za tebe?

GDIN GRIN:

Nekog Bilija, nemam pojma.

DŽO:

Bili... Hm. Raspitaću se.

GDIN GRIN:

Ćale, molim te, daj mi bar nešto, znaš koliko dugo nisam bio ni u kakvoj akciji. Hajde, tatice, ubaci i mene.

DŽO:

Mlad si.

GDIN GRIN:

Nisam više. Očvrsnuo sam. Zatvor me je očeličio.

DŽO:

Ne pričaj gluposti.

GDIN GRIN:

‘Ajde ćale, ne budi p...

Hajde, molim te...

Tatice.

Grin je prilično hiperaktiva, a Džou je previše stalo do sina da ga ne pusti da krene njegovim koracima. Ipak je Džo čovek mekog srca.

DŽO:

U redu, postoji nešto, ali moraš da mi obećaš da ćeš se kontrolisati. Ne trebaju mi tvoji ispadi ponovo. Razumeš?

GDIN GRIN:

Biću miran kao bubica! Časna reč!

Gdin Grin skače od sreće u Džoovoj kancelariji.

Biće miran kao bubica? Mislím da ni sam ne veruje u to.

IX
Iznenadenje pt. 1

Momci stoje kao na završetku slike V.

GDIN PINK:

Sad ni ja ne razumem Džoa.

GDIN GRIN:

Ne trudi se da razumeš, to je previše za tvoju lepu glavicu.

Pink se malo uvredi i malo razbesni.

GDIN VAJT:

Pusti ga Pink. Gde si ti do sad?

GDIN GRIN:

Rekoh ti, bio sam gladan.

GDIN VAJT:

Gdin Blu je ranjen.

GDIN GRIN:

Vidim. Baš mi je žao.

GDIN VAJT:

Kad dolazi Džo? Treba nam lekar.

GDIN GRIN (*pauza*):

Imam iznenađenje za vas!

GDIN PINK:

Pa ubiću se.

GDIN VAJT:

Kakvo iznenađenje, o čemu pričaš?

GDIN PINK:

Opet je napravio neko sranje. Sigurno. Znao sam da nije trebalo da pristajem na ovo, znao sam. (ruga se)

GDIN GRIN:

Šta je s ovim?

GDIN VAJT:

Malo je poludeo.

GDIN GRIN:

Hajdemo do mojih kola, da vidite iznenađenje.

GDIN PINK (*izruguje se*):

Gdine Pink, Gdine Grin, Gdine Blu i Gdine Vajt, vi ste... bla bla BLA BLA! BLA!!! Vi ste – najebali.

Gdin Grin, Gdin Pink i Gdin Vajt odlaze iz skladišta.

X Imena

GLASOVI (off):

Zakleo se Džo u svoj dobar glas
 Da će od ove pljačke da dobije fras
 Nije ovo posao da se obesi o klin
 Zato ga i rade Pink, Vajt, Blu i Grin!

U nekoj sobi, za četiri stolice sede Gdin Grin, Gdin Pink, Gdin Blu i Gdin Vajt. Džo stoji ispred njih i šeta se.

DŽO:

Okej, momci, sad da se upoznamo. Osim mene, svi vi koristićete pseudonime. Lažna imena. Alijase. Zovite to kako god hoćete, ali zapamtite jednu stvar – nikad, ni pod kakvih uslovima, ne smete jedni drugima da otkrijete svoje pravo ime ili bilo šta o sebi. Jasno? Pod tim podrazumevam to odakle ste, kako vam se zove žena, za koga navijate, u kom ste mardelju ležali i tome slično. Dakle ništa! Njente! Nada! U redu?!

Svi momci poslušno klimaju glavom.

DŽO:

Jer ako se slučajno, ne daj bože, iz nekog razloga desi da vas murija uhvati, što ne bi trebalo da se desi i nije se do sad desilo, niti će se desiti, ali čisto da budemo sigurni – vi u tom slučaju ne znate ništa, ničije ime. Osim mog, naravno, za šta me boli uvo, jer moraćete da im dokažete to što tvrdite, a to će biti teško. Uostalom, još jedna bitna stvar

- ovako ćete svi morati da mi verujete. Jer ja vas znam. Ja znam kako radite, znam vašu reputaciju, znam za šta se sposobni.

Džo uperuje prstom u jednog po jednog od četvorice momaka i dodeljuje im imena.

DŽO:

Gdin Vajt. Gdin Blu. Gdin Grin i Gdin Pink.

GDIN PINK:

Zašto sam ja Pink?

DŽO:

Zato što si pederčina.

Svi ostali se smeju.

GDIN PINK:

Što ne možemo sami da odaberemo boje?

DŽO:

Probao sam i to jednom. Nije uspelo. Jer onda se desi da imaš četiri tipa koja se svađaju oko toga ko će biti Gdin Blek. Tako da zaboravi na to. Ja biram boje. Budi zahvalan što nisi Gdin Žuti.

GDIN PINK:

Da, ali gospodin Pink zvuči kao da sam neka pičkica. Pusti me da budem Gdin Purpurni. To zvuči bolje.

DŽO:

Ne može. Neko na drugom poslu ima to ime. Ti si Gdin Pink i tačka.

GDIN VAJT:

Dajte, ljudi. Koga briga kako se zoveš!

GDIN PINK:

Lako je tebi da kažeš, ti si Gdin Vajt. Ako ti Gdin Pink zvuči okej, možemo da se zamenimo kad te već nije briga!

DŽO:

Nema menjanja. Pazi ovamo, ovo nije pijaca, je l' vam to svima jasno?! Imaš dva izbora – put pod noge ili prihvati jebeno ime i 'ajmo dalje.

GDIN PINK:

U redu, Džo, jebote, šta se ljutiš. Biću Gdin Pink.

DŽO:

Možemo li sad da nastavimo?

GDIN PINK:

Da.

DŽO:

Hvala.

XI**Iznenadjenje pt. 2**

U skladištu sam leži Gdin Blu, još uvek onesvešćen. Spolja se čuju zvuci mumljanja i udaranja po gepeku automobila.

GDIN PINK (off):

Šta je ovo, jebote?!

GDIN VAJT (off):

Grin, poludeo si.

GDIN GRIN (off, smeje se):

Idemo unutra!

U skladište ulazi Gdin Grin i za sobom vuče zavezanog Policajca, koji deluje prilično izmučeno. Za njima dvojicom dolaze Gdin Vajt, prilično staložen, i Gdin Pink – prilično uznemiren.

GDIN PINK:

Koji ti je đavo čoveče, šta si to uradio?! Držao si pandura u gepeku, jesi svestan da ćemo sad tek da robijamo kad nas nađu?!

Gdin Grin smešta Policajca na stolicu na sred skladišta i vezuje ga. Gdin Vajt proverava u kakvom je stanju Gdin Blu.

GDIN GRIN:

Niko nas neće naći.

GDIN VAJT:

Grin, kada stiže Džo? Ovaj neće još dugo.

GDIN GRIN:

Hoćeš da ga upucam? Da mu skratim muke.

GDIN VAJT:

Ne seri.

GDIN PINK:

Šta će nam glupi pandur ovde?! Vajt, reci mu.

GDIN VAJT:

Rekao sam ti da je lud.

Gdin Grin se smeje i uživa dok vezuje Policajca za stolicu.

GDIN PINK:

Ja sam mislio da ste vi, ljudi, profesionalci. Ne mogu da verujem šta se dešava?! Koji k...

Gdina Pinka prekida pucanj koji je Grin ispalio u plafon.

GDIN GRIN:

Sad ćemo svi da se malo smirimo, važi?

GDIN VAJT:

Što si ga doveo?

GDIN GRIN:

Da saznam ko je krtica u našoj maloj družini.

GDIN VAJT:

Kad dolazi Džo?

GDIN GRIN:

Nemam pojma.

Čime ste došli ovde?

GDIN VAJT:

Uzeli smo kola od neke žene.

GDIN PINK:

Ja sam trčao.

GDIN GRIN:

Ti si debil, a i ti si debil i moraš da skloniš jebena kola koja bi se manje primećivala da su jebeni kineski zid.

(Pinku) Hajde da mi pomogneš da sredim gepek.

(Vajtu) A ti preparkiraj ono sranje.

GDIN PINK (*pokazuje na policajca*):

A ovaj?

GDIN GRIN:

Šta s njim?

GDIN PINK:

Pa... Ostavićemo ga samog?

GDIN GRIN:

Pogledaj ga na šta liči. Šta on može? Samo kreni. Brzo.

Njih trojica izlaze iz skladišta, pre izlaska Grin poljubi Policajca u čelo. Policajac cvili. Nakon nekoliko trenutaka Gdin Blu podiže glavu.

GDIN BLU:

Hej! Hej, kako se zoveš?

POLICAJAC:

Džefri.

GDIN BLU:

Slušaj me Džefri, ja sam takođe policajac.

POLICAJAC:

Znam.

GDIN BLU:

Znaš?

POLICAJAC:

Da, ti se zoveš F... F... Fredi.

Bili nas je upoznao pre par meseci, u stanici.

GDIN BLU:

Sranje. Ja se toga uopšte ne sećam. Izvini.

POLICAJAC:

Kako izgledam?

GDIN BLU:

Pa, kako da ti kažem, Džefri... ne baš najbolje.

POLICAJAC:

Glupi psihopata!!!

GDIN BLU:

Džefri izdrži još malo, svi znaju da smo ovde, doći će po nas.

POLICAJAC:

Pa što ne dolaze?! Ubiće nas. Mene je već unakazio, kad se vrati ubiće me!

GDIN BLU:

Čekaju da dođe Džo. Do tada neće reagovati. Džo je taj koga žele.

POLICAJAC:

I nas dvojicu žrtvuju zbog nekog Džoa?! Ubiće nas čoveče, ubiće nas. Zašto se ne pojavljuju kad znaju da smo ovde?!

GDIN BLU:

Džefri i ja umirem. Pogledaj me. Ja umirem i oni to znaju, ali ne smeju da reaguju pre nego što se pojavi Džo. Ako se to desi – sve propada, razumeš. Izdrži samo još malo, preživemo. Važi? Pa kako sam ja izdržao do sad?!

XII

Gdin Blu

GLASOVI (off):

Ide pandur oko tebe,
Pazi da te on ne sjebe,
Čuvaj se Džo ti,
I oko tebe svi.

Gdin Blu u svojoj sobi ispred ogledala, vežba anegdotu koju treba da prepriča. Oko njega dve konobarice na rolerima.

GDIN BLU:

To je bilo još pre 10 godina. Valjao sam neku robu u to vreme i jedno veče blejim, gledam seriju, kontam dolazi lik da pokupi, kad ono –

DEVOJKA 1:

Ne valja. Možeš ti to bolje.

DEVOJKA 2:

Hajde, šta si se usr'o?

GDIN BLU:

Otvaram ja vrata, kad ono - panduri na mojim vratima. Šest pandura...

DEVOJKA 1:

Nije dobro, ponovo.

GDIN BLU:

Znači, pre 10 godina, valjam ja neku robu i jedno veče blejim...

DEVOJKA 2:

Uverljivije to. Očajan si. Hajde!

GDIN BLU:

Jedno večer gledam seriju, čujem zvono na vratima, mislim – neko je došao po robu, kad ono...

DEVOJKA 1:

Ponovo! Ispočetka!

Gdin Blu se nervira, zatim se malo pribere, a onda se na sceni pojavljuju Gdin Grin, Gdin Pink, Gdin Vajt i Džo. Svi sede u kafiću i slušaju kako im Blu priča svoju anegdotu. Devojke ponovo postaju konobarice.

GDIN BLU:

Pa pazi, pre jedno desetak godina, u to vreme sam , valjao neku robu. Ništa veliko, ali opet, svakog dana su me bar jednom zvali da im prodam nešto. I to se valjda proćulo. Uglavnom, jedno večer, nešto kasno, blejim ja gajbi, kad pozvoni neko na mojim vratima. Ja kontam došao tip po robu i otvaram vrata, kad tamo – imam i šta da vidim. Šestorica pandura sa šest nemačkih ovčara na mojim vratima. Kao na filmu... Dobro večer –oni meni, dobro večer – ja njima. Stoje na vratima, ja se pravim lud, pitam što su došli, oni kaže imali su dojavu da se kod mene nešto čudno dešava, ja ih pustim u stan, oni malo pronjuškaju i izađu. Premro sam od straha.

GDIN PINK:

I nisu ništa našli?!

GDIN BLU:

Ne. Jer je baba ponela svu robu zajedno sa mojim prljavim vešom, ne znam da li kapirote, ali baba me 'ladno spasila.

Ostali momci se smeju, Blu je zadovoljan kako je ispričao svoju anegdotu, a Džo i dve konobarice lagano tapšu.

XIII**Džo**

Situacija kao na kraju slike IX.

POLICAJAC:

Psst! Vraćaju se.

U skladište se vraćaju Gdin Pink, gdin Vajt i Gdin Grin.

GDIN PINK:

Znao sam da će ovo biti gubljenje vremena, znao sam.

GDIN VAJT:

Dobro, rekao je da dolazi uskoro.

GDIN GRIN:

A do tad ćemo da se pozabavimo tobom!

Gdin Grin prilazi policajcu i smeje se.

GDIN GRIN:

Dakle, šta imate da izjavite?

POLICAJAC:

Ništa, ja ne znam ništa.

GDIN GRIN:

On ne zna ništaaaa. Kako tužno. Sigurno znaš nešto – znaš ko nas je odrukao. Ma znaš ti sve, samo nećeš da pričaš, je l' da? Lepo su vas istrenirali. Ali imam ja rešenje i za takve. Čas me čuješ, čas me ne čuješ. Šta misliš kako bi bilo lepo da ti odsečem i ovo drugo uvo? Pa onda, kako ono kažu – na jedno uđe, na drugo izađe. Samo što kod tebe onda neće biti ni gde da uđe, ni gde da izađe.

Policajac počinje da plače. Grin se približava Policajcu i vadi nož. Policajac pokušava da se oslobodi, ali ne može. Grin se naglo zaustavlja.

GDIN GRIN:

Pa ne mogu ovako. Treba mi muzika.

Vas dvojica! (pokaže na Pinka i Vajta)

Pevajte nešto.

GDIN VAJT:

Ma beži bre.

GDIN PINK:

Ti si lud, neću da pevam kretenu, skloni se.

Grin pljesne rukama dva puta, svetla se promene, on u svojoj glavi čuje muziku. Pojavljuju se dve devojke ponovo na rolerima i pevaju oko njega.

GLASOVI (naizmenično):

Čim spusti se noć,

Ti dobijaš moć

I druge ne slušaš tad.

To tvoje lepo lice

I talenat ubice,

Svima sad doneće jad.

Devojke prestaju da pevaju, a Gdin Grin nastavlja da pleše kao da i dalje čuje muziku. Gdin Pink i Gdin Vajt se začuđeno gledaju. Devojke zatim nastavljaju da pevaju a capella tiho u pozadini.

GDIN GRIN:

E tako. Sad imamo i atmosferu. Da čujem! Ko nam je smestio?

POLICAJAC:

Ne znam ko vam je smestio, ne znam ništa. Gospodine, ja imam dvoje male dece i ženu, molim vas, ostavite me, molim vas.

GDIN GRIN:

Kako tužno. Hm, da li da ga pustim na miru? Ipak ne.

GDIN VAJT:

Daj, nemoj to da radiš čoveče! Ne treba nam ovo!

Policajac počinje da vrišti, na korak je od sečenaj drugog policajčevog uveta, kada Gdin Blu podigne glavu sa poda i uperi pištolj u Grina.

GDIN BLU:

Da se nisi usudio. Ni korak dalje.

GDIN GRIN:

O, pa neko je još uvek živ!

U skladište ulazi Džo, svi zabezeknuti gledaju u njega.

DŽO:

Šta se dešava ovde?!

GDIN GRIN:

Mislim da imamo krticu!

Ćale, hteo sam da odsečem uvo ovom finom policajcu, ali Blu me je sprečio, stvar je jasna.

GDIN VAJT:

Stvar nije nimalo jasna, nego si ti potpuno lud!

DŽO:

Pazi šta pričaš, Lari.

GDIN PINK:

'Alo ljudi, kakav Lari, zar nismo rekli nema imena! Mislio sam da smo svi ovde profesionalci.

Džo vadi pištolj i uperava ga u Gdina Blua koji i dalje drži Gdina Grina na nišanu.

DŽO:

Ništa, onda, moraću da ga ubijem.

Vajt vadi pištolj i uperava ga u Džoa.

GDIN VAJT:

Samo preko mene mrtvog, Džo veruj mi, znam da ovaj tip nije krtica.

Gdin Grin baca nož i svoj pištolj uperava u Gdina Vajta.

GDIN GRIN:

Alo, ne možeš ti da držiš mog ćaleta na nišanu, je l' jasno?!

GDIN PINK:

Ljudi, molim vas, hajde da se ponašamo kao profesionalci. Samo bez naglih pokreta. Hajde da lepo porazgovaramo o ovome.

DŽO:

Zašto da ti verujem da on nije izdao, Lari?

GDIN VAJT:

Zar ne vidiš da je ranjen?! Ej, ranjen je tokom naše akcije pljačkanja banke. Pa da je krtica, to se ne bi desilo.

DŽO:

Kako je ranjen?

XIV
Nameštaljka

Čuje se alarm i nekoliko policijskih sirena. Vika ljudi dolazi spolja. Na ulici stoji Žena. Priča telefonom.

ŽENA (*preko telefona*):

Ne znam šta se dešava i boli me uvo šta se dešava!

Do Žene dotrčavaju Gdin Vajt i Gdin Blu.

GDIN BLU:

Gospođo!

Žena kada vidi da se Blu njoj obraća, obraduje se i prekida telefonsku vezu.

GDIN VAJT:

Ma, 'alo bre ženo, daj ključeve od tog auta!

ŽENA:

Ko si ti uopšte, beži bre!

GDIN VAJT:

Daj mi ključeve od auta kad ti kažem!

GDIN BLU:

Gospođo molim vas, poslušajte ga i dajte nam ključeve od auta i nećemo vam ništa.

ŽENA:

Vi mene nećete ništa?!

Pa i da hoćete vi meni ne možete ništa!

Mene svi gaze uzduž i popreko. Radim bre dve smene za koje pare?

Imam dvoje male dece, šta ću da radim sutra kad budu morali da pođu u školu, a?

Šta ću da radim? Da čekam svog nesposobnog muža da nađe posao?

A, ne, to se neće desiti. To se naravno, nikada neće desiti!

Gđin Blu nasrće na Ženu kako bi joj oteo ključeve od kola, ona vadi pištolj iz torbe i upuca Gđina Blua u stomak. Gđin Blu zatim upuca nju i leži na podu u šoku. Gđin Vajt se pribere, ulazi u kola, uvlači i Gđina Blua u unutra i njih dvojica se odvoze.

GDIN BLU:

‘Ladno me upucala. ‘Ladno sam je upucao.

XV
Epilog
Ovog puta stvarno

U skladištu, svi stoje kao na kraju slike X, odnosno na početku slike I.

DŽO:

Mislim da ću ipak morati da ga ubijem.

GDIN VAJT:

Spusti pištolj, Džo! Spusti pištolj, napravićeš ogromnu grešku!

GDIN GRIN:

Skloni taj pištolj od mog ćaleta!

Skloni ga, kretenu!

DŽO:

Ne brini, pile tatino, pa Vajt je moj stari prijatelj, pa ne bi on mene. Zar ne, Lari?!

GDIN PINK:

Okej ljudi, dosta je bilo zezanja! Ne zaboravite da smo svi ovde profesionalci! Hej! Iskullirajte! Nikome ne treba ovo!

GDIN VAJT:

Džo, kažem ti, ako ubiješ ovog čoveka, ti si sledeći!

DŽO:

Lari, pazi ovako... Ubiću ga.

GDIN VAJT:

Daj, Džo, ne teraj me da ovo radim!

Džo pogleda u Gdina Vajta dok i dalje drži Gdina Blua na nišanu.

DŽO:

Veruj mi. Znam šta radim. Samo mi veruj.

GDIN VAJT:

Nemoj to da mi tražiš!

GDIN GRIN:

Tata! Neeeee!

Mrak. Čuju se pucnji. Gomila pucnjeva. Svetla se pale, svi su mrtvi sem Gdina Pinka i Policajca. Policajac počinje da vrišti od šoka, a Gdin Pink ubija policajca i odlazi iz skladišta.

GDIN PINK:

Ne mogu da verujem. Stvarno sam mislio da smo svi profesionalci.

GLASOVI (off):

Kada ubijaš i kradeš

Ti ne veruj nikome,

Kad si lopov ti za sebe uzmi – sve!

URA!

KRAJ.